

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΗΜΟΥΝΤΑ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8/20 Φεβρουαρίου 1891.

Ἀγαπητέ,

Ἐξαιρετικῶς στρυφνὸς ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Χεὶμῶν ἐντὸς τῶν πυχῶν τοῦ χιονισμένου μανδύου τοῦ κομίζων ψυχὸς ὑπερβόρειον· σπανίως κατῆλθε τόσο χαμηλὰ τὸ θερμόμετρον ἐν τῇ κατ' ἐξοχὴν χώρᾳ τοῦ ἡλίου ὅσον τοὺς μῆνας τούτους. Ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν Πελοποννήσῳ θυελλώδεις χιονοστρόβιλοι κατεκρήμνισαν συνοικίας ὅλας, κατέχωσαν πολλὰς οἰκογενείας ὑπὸ τὰ ἐρεῖπια· αὐτὴν τὴν στιγμήν φίλος μου ἐκ τοῦ τηλεγραφείου ἐλθὼν μοι ἀνακοινεῖ ὅτι δεκαεὶς ἄνθρωποι διευθυνόμενοι ἐκ Τριπόλεως τῆς Ἀρκαδίας εἰς Κυνουρίαν ἀπεκλείσθησαν κατ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν χιόνων καὶ ἀπώλεσθησαν. Συγγενεῖς αὐτῶν σπεύσαντες ἀγωνιαδῶς εἰς τὸ τηλεγραφεῖον ὅπως ζητήσωσι πληροφορίας ἔλαβον τὴν ἀπάντησιν ὅτι ἡ τηλεγραφικὴ συγκοινωνία διεκόπη ἀπὸ δέκα ἤδη ἡμερῶν! . . .

Οἱ Ἀθηναῖοι αἰσθάνονται ἀληθῆ ἐκπληξιν μανθάνοντες τὰ τοιαῦτα φοβερά κατορθώματα τῆς χιόνος· ἡ ἀδῶα χιών, ἡ ἡμερὸς χιών, ἡ τόσον ἀπαλή, εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἀγρία καὶ ἀνθρωποκτόνος; αὐτὴ ἡ διακοσμοῦσα τόσον ὡραία, διὰ τινος θαμβῆς ἀποχρώσεως, τὰ τοπία, ἡ στολίζουσα διὰ παλλεῦκων τριχάπτων τὰς στέγας, ἡ τόσον καλλιτεχνικὴ χιών εἶνε δυνατόν νὰ μεταβάλληται εἰς παραφόρως βίαιον στοιχείον, ἐξολοθρεῦον ἀπηνῶς μετ' ἀπανθρώπου ἀπαθείας δυνάμεως ἀσυνειδήτου; Μοὶ διηγήθησαν ὅτι πρὸ τινῶν ἐτῶν ἡ ἐμφάνις τῆς χιόνος ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς ἐν Ἀθήναις· ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην δὲν εἶχε χιονίσθη· καὶ ὅτε ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ ἤπλωσε τὸν λευκὸν μανδύαν τῆς ἐπὶ τοῦ ἄστεος τῆς Παλλάδος μεγάλοι καὶ μικροὶ ἐξῆλθον εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐχιονοβολοῦντο μετὰ παιδρῶν ἀνακραυγῶν, χαριέσταται δὲ νεάνιδες ἔρριπτον ἀπὸ τῶν παραθύρων ἢ τῶν ἐξωστῶν χιονοσφαίρας κατὰ τῶν διαβάτων ἡχηρῶς γελᾶσαι ἂν τὸ βλῆμά των ἠϋστόχει. Ἴδου πῶς προσηγόρευε δημοσιογράφος τις τὴν χιόνα. «Χιών, γλυκὺ ὄνειρον τοῦ Ἀθηναίου, μικρὸν φλυζανάκι καφεὲ μετὰ μακρὸν καὶ καλὸν γεῦμα, αἱ τελευταῖαι εὐθυμοὶ λέξεις αἱ λεγόμεναι εἰς τὴν θύραν μετὰ ὡραίαν καὶ θερμὴν ἐσπερίδα, αἰσθημα περίεργον παρόμοιον πρὸς τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς διὰ τηλεσκοπίου θέας μακρυνῶν πραγμάτων . . . Χιών, ὄνειρον γλυκύτερον ἀλλὰ καὶ βραχύτερον, διὰ τὸν Ἀθηναῖον, θερνῆς νυκτός. Χιών, λευκὴ χιών, καλῶς ὥρισε.»

Ἡ ποδρινὴ χιών ἐνεθυμήθη καὶ τὰς Ἀθήνας. Ἡ Πάρνης ἀαστράπτει χιονοστεφής· τὸ ἐν Τατοῖῳ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως περιεκλείσθη ὑπὸ λευκοῦ φραγμοῦ· ἔλαφοι κατῆλθον μέχρι τῶν προθύρων τῆς Κηφισιάς, ἐκ τῶν ὁρέων πνέει ὀξὺς, μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὁστῶν διεισδύων ὁ παγερὸς χιονιάς. Ἡ Κάζα, αἱ παλαιαὶ Ἐλευθεραὶ, ἡ πατρίς τοῦ μεγάλου γλύπτου Μύρωνος, ἐπὶ τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Λεβάρειαν ὁδοῦ, ἀπεκλείσθη ὑπὸ τῶν χιόνων. Ἀμαζαί, λεωφόρος μετὰ ταχυδρομικῶν σάκκων, πάντες οἱ ἀπὸ Βοιωτίας εἰς Ἀθήνας ὁδοιπόροι δὲν δύνανται νὰ προχωρήσωσιν οὔτε ἐμπρὸς οὔτε ὀπίσω· τὸ δὲ ἐκεῖ χάνι δὲν ἐπαρκεῖ νὰ θρέψῃ τόσοις πολιορκημένους. Ἡ κυβέρνησις ἀπέστει-

λεν ἐν σπουδῇ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα μετὰ τροφῶν καὶ μετὰ τῆς διαταγῆς νὰ διανοίξῃ τὴν διόδον τῆς Κάζας καὶ ἄρῃ τὴν πολιορκίαν.

Ἡξεύρετε τί σημαίνει ξελυσσαχτής;

Σημαίνει ἐμπειρικὸν ἱατρόν, γνωρίζοντα τὰς μυστηριώδεις ιδιότητας βοτανῶν τινῶν δι' ὧν ἀξιοῖ ὅτι θεραπεύει τοὺς λυσοδόηκτους. Ἡ φήμη τοῦ ξελυσσαχτοῦ ἦτο ἄλλοτε διαδεδομένη δεκάδας μιλίων μακρὰν, τὸ δ' ὄνομά του προσέφερετο ὑπὸ τῶν χωρικῶν μετὰ τινος δεισιδαίμονος σεβασμοῦ· τὸ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν δι' ὅρκου μεταβιβαζόμενον ἀπόκρυφον τῆς θεραπείας, τὸ ἀπεριγράφτως φοβερὸν τοῦ δεινοῦ, οὐ ἐπηγγέλλετο τὴν ἴασιν, τὸ μυστηριώδες ἐνίοτε τοῦ βίου του οἰκοῦντος ἐν ἡρεσιωμένῳ, «στοιχειωμένῳ» ἀνεμομύλῳ ἔξω χωρίου τινός, πάντα ταῦτα κατέπληττον τὴν φαντασίαν τοῦ λαοῦ, αἰσθανομένου μίγμα τι σεβασμοῦ καὶ φόβου, οἷου ἐτύγχανον τὸν μεσαίωνα οἱ μάγοι, οἱ συλλέγοντες ἐν τοῖς ἀγροῖς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης τὰς θαυματουργοὺς βοτάνας των.

Ἐνθυμεῖσαι τὴν περὶ Πανὸς διήγησιν τοῦ Πλουτάρχου· ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου ναύκληρός τις παραπλέων τὴν νῆσον Πάξον ἤκουσε μυστηριώδη φωνὴν καλοῦσαν τὸν αἰγύπτιον πρῶρέα Θαμοῦς, καὶ παραγγέλλουσαν εἰς αὐτὸν νὰ διακηρύξῃ πανταχοῦ ὅτι ὁ μέγας Πὰν ἀπέθανε. Τὸ παράδοξον τοῦτο ἐπεισώδιον ὕπερ καλῇ τῇ πίστει διηγείται ὁ ἐκ Χαιρωνείας συγγραφεὺς μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ὅταν συλλογίζωμαι τὴν δόξαν τοῦ ξελυσσαχτοῦ ἥτις ἐξηφανίσθη ὅπως ἡ Θεότης τοῦ Πανὸς . . .

Τώρα ἂν λυσσαλέος κύων δῆξῃ τινά, εἴτε πτωχὸς εἴτε πλούσιος εἶνε ὁ δηχθεὶς λαμβάνει τὴν πρὸς τοὺς Παρισίους ἄγουσαν. Κερβάνια ὁλόκληρα χωρικῶν μετὰ τὴν φουστανέλλαν των ἢ βοσκῶν μετὰ τὸν ἐκ δορᾶς ἐπενδύτην των διήλθον τὰς ὁδοὺς τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης ἐλκύνοντες τὰ περίεργα βλέμματα τῶν Παρισινῶν. Πρὸ τινος ἐπτὰ πρόσωπα, ἄνδρες γυναῖκες, παιδία ἐδήχθησαν ὑπὸ λυσσῶντος κυνός. Οἱ δύστηνοὶ διεσκορπίσθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ζητοῦντες βοήθειαν. Τινὲς ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των, ἀλλόφρονες ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ὁ φοβερός ἰὸς ἐδηλητηρίαζε τὸ αἷμά των ἔδραμον εἰς Καλάμας, εἰς τὸν ξελυσσαχτὴν· ἀλλ' ἡ ιδιωτικὴ φιλανθρωπία συνεκινήθη· συνελέχθησαν ἔρανοι ἐν σπουδῇ καὶ οἱ δυστυχεῖς ἐστάλησαν εἰς Παρισίους.

Ἐν τῶν πρακτικωτάτων ἰδρυμάτων τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ Σχολὴ τῶν Ἀπόρων Παιδῶν τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ. Ἡ ἰδέα τῆς ιδρύσεως τοιαύτης σχολῆς ἀνήκει εἰς τὸν αἰμῆνηστον ποιητὴν τῶν Ἀττικῶν Νυκτῶν Σπ. Βασιλειάδην· ἐν τῶν τελευταίων ποιημάτων του, τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου μαρτυρεῖ τί ἠσθάνετο διὰ τὰ πτωχὰ τέκνα τοῦ λαοῦ, τί ὠνευπόλει καὶ τί ἠλπίζεν· ἀλλ' ὅτι διανοήθη ἐν τῷ ποιήματι, ἔπραξεν ἐν τῷ Παρνασσῷ. Βεβαίως ἡ σχολὴ αὕτη εἶχε κατ' ἀρχὰς ἀόριστόν τινα κοινωνικὸν χαρακτῆρα, διδάσκουσα δι' ἀναγνωσμάτων εἰς τοὺς ἀνυποδῆτους καὶ ἀναλφαβήτους ἀγυῖοπαιδας τὰ δικαιώματα τοῦ ἑλληνος πολίτου· ἀλλὰ τί πρᾶγμα γεννᾶται τέλειον; κατὰ μικρὸν οἱ νεφελοποροῦντες ἐπάτησαν τὸ ἔδαφος

της πραγματικότητος, καὶ ἔδεσαν τὰς βάσεις τοῦ ἔργου ὅπερ τιμᾷ οὐ μόνον τὸν Σύλλογον Παρνασσὸν ἀλλὰ τὴν Ἑλλάδα· οἱ παντοίας προελεύσεως ἀγυιόπαιδες, οἵτινες ψυχὴν καὶ σῶμα διαφθειρόμενοι θὰ καθίσταντο ἐγκληματῖαι καὶ κακοῦργοι μορφοῦνται κατὰ μικρὸν εἰς τιμίους, φιλοπόνους πολίτας· τὴν ἡμέραν εἶνε πωληταὶ ἐφημερίδων, ὑποδηματοσμήκται, ὀψοκομισταί· τὴν ἐσπέραν ὑπὸ ἐκλεκτῶν διδασκάλων διδάσκονται γράμματα, παιδαγωγοῦνται, ἡ ἐπίδρασις τοῦ σχολείου παρακολουθεῖ αὐτοὺς καὶ μακρὰν αὐτοῦ· τοὺς ἐξημερώνει· κατ' ὀλίγον καὶ ἐπιπόνως τὰ παιδιὰ τῶν δρόμων μεταβάλλει εἰς παιδιὰ οἰκογενειῶν· ὅ,τι εὐγενὲς ὑπάρχει ἐν τῇ ψυχῇ των ἐκκολάπτεται ὑπὸ τὴν θερμότητα τῆς παιδαγωγούσης διδασκαλίας· ὅ,τι τραχὺ ἀποξέεται καὶ ἐκρίπτεται. Ἰδρὺθη καὶ Ταμειυτήριο ἐν τῷ Συλλόγῳ· ἔχει δὲ τοῦτο καὶ ἡθικὴν καὶ πρακτικὴν σημασίαν ἀνυπολόγιστον· ἐν πρώτοις παρορμᾷ τὰ παιδιὰ εἰς οἰκονομίαν, ἐγείρει τὴν ἀμιλλαν, καὶ οὕτω συνάγονται βαθμὴδὸν ἐφ' ὅσον κερδαίνονται, δεκάδες, ἑκατοντάδες δραχμῶν· ἀλλὰ τὸ κυριώτερον εἶνε ἡ διὰ τοῦ Ταμειυτηρίου μόρφωσις τοῦ χαρακτῆρος· εἶνε σπουδαιότατον νὰ ἐδιδῷ τις ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας νὰ συμμορφοῦται πρὸς κανόνας, οὓς προδιέγραψεν εἰς ἑαυτόν· ἡ ἐξοικονόμησις ἱκανῶν δεκαλέπτων κατορθουμένη κατ' ἐκάστην, συνδεομένη πολυτάκτικα μὲν μετὰ νίκης κατὰ τοῦ πειρασμοῦ τῆς λαίμαργίας ἢ ἄλλης ὁρέξεως τῆς ἡλικίας ταύτης, πάντοτε δὲ μετὰ τῆς ἀναμνήσεως τῆς ἐν τῷ χωρίῳ πτωχῆς μητρὸς, συνήθως χήρας, ἢ τῶν μικρῶν ἀδελφίων, τὰ ὅποια πλὴν αὐτοῦ δὲν ἔχουν κανένα προστάτην εἰς τὸν κόσ-

μον, ἡ τοιαύτη ἐξοικονόμησις πλάττει κατὰ μικρὸν ὄχι μόνον κεφάλαια ἀλλὰ καὶ χαρακτῆρας.

Ἡδὴ νέα εὐεργετικὴ μεταρρυθμῖσις ἀγγέλλεται· ὁ πλοῦσιος ὁμογενὴς κ. Μαρασλῆς, δήμαρχος τῆς Ὀδησσοῦ, προτείνει εἰς τὸν Παρνασσὸν τὴν ἰδρυσιν οἰκονομικῶν μαγειρείων χάριν τῶν Ἀπόρων Παίδων κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἰδίαις δαπάναις ἐν Ὀδησσῷ ἰδρυθέντων καὶ εὐεργετικῶς λειτουργούντων.

Ἡ πρότασις παρεπέρμθη εἰς ἐπιτροπὴν ἣτις θὰ μελετήσῃ τὰ κατὰ τὴν λυσιτελεστέραν διοργάνωσιν τῶν συσσιτίων τούτων.

Τὰ γεγονότα ταῦτα μαρτυροῦντα πρόοδον, ζωὴν, ἀνακουφίζουσι καὶ παρηγοροῦσι ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσιν τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἐνίοτε ἡ θέα τῶν πολιτικῶν ἀγώνων· Βλέπων ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ τῆς πολιτικῆς ἐνδυμοῦμαι κάποτε τὸν ὑπὸ τοῦ Κάρο ὁρισμὸν τῆς εὐτυχίας. Μακρόθεν εὐμορφον, χαριτωμένο σπιτάκι· ἐπλησίασες, ἐμβῆκες μέσα, οἰκτρά διάψευσις τῆς προσδοκίας σου, κραυγὴ: «αὐτὸ ἦτανε ὅλο;» τὸ αὐτὸ περίπου συμβαίνει καὶ εἰς ἐμέ. Μακρόθεν ἀνέπλαττον τόσον ἰδεώδη τὴν ἀγαπητὴν Ἑλλάδα μας, ἐφантаζόμην ὅλα τέλεια, ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασα, εἶδα ὅτι ἡ μηχανὴ ἣτις καλεῖται ἐλληνισμὸς κινεῖται οὐχὶ σπανίως ὑπὸ μικρῶν ἐλάττηριων. Λέγουσι ὅτι ὁ Σολωμός, ὁ ποιητὴς τοῦ Ὕμνου τῆς Ἑλευθερίας, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας ἐκ φόβου μὴ ἡ πραγματικότης καταστρέψῃ τὸ ἰδεώδες, τὸ ὁποῖον εἶχε πλάσῃ ἡ φαντασία του. Εἶχει δίκαιον ὁ ποιητὴς.

Σὲ ἀσπάζομαι
Παρεπίδημος.

Η ΤΥΦΛΗ ΜΑΡΤΥΣ.

Διήγημα γεγονότος.

Ἐπικράτει παρὰ τοῖς πολλοῖς παράδοξός τις πρόληψις ἐναντίον τῶν «γεροντοκόρων», καὶ αὕτη δὲ ἡ ὀνομασία «γεροντοκόρη» ἔχει τι τὸ χλευαστικόν, ἵνα μὴ εἰπωμεν τὸ περιφρονητικόν. Πᾶς μορφομένος ἄνθρωπος ἐπρέπε, νομιζομεν, νὰ εἶνε ἀπληλαγμένος τῆς πολήψεως ταύτης, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, ὅσαι δὲν ἠδύτχησαν νὰ ἀποκατασταθῶσιν, εἴτε διότι δὲν ἐζητήθησαν εἰς γάμον εἴτε δι' οἷας δῆποτε ἄλλας δυστυχεῖς περιστάσεις, εἶναι ἄξιαι συμπαιδείας μᾶλλον ἢ χλευῆς, ἀκόμη καὶ ἂν δι' ἰδίον τι πταίσμα ἔμειναν ἄγαμοι.

Εὐτυχῶς ἐν τῇ μικρᾷ ἐπαρχικῇ πόλει Μ. . . ἡ δεσποινὶς Σιδωνία Μόλλερ ἀπετέλει ἐξαιρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος, τοῦτ' ἐστὶ, εἰ καὶ ἦτο «γεροντοκόρη», ἔχαρειν ὅμως γενικὴν ὑπόληψιν καὶ σεβασμὸν καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα οὔτε κἂν νὰ ὑπαινιχθῇ τὴν δυστυχίαν της.

Τὴν γενικὴν ταύτην ὑπόληψιν ἐκτίσαστο ἡ Σιδωνία διὰ τῶν πολλῶν ἀρετῶν της, πρὸ πάντων δὲ διὰ τῆς συνετῆς ἀμα καὶ φιλανθρώπου χρήσεως, ἣν ἐποιεῖτο, τῆς μεγάλης αὐτῆς περιουσίας. Ἐκείνητο ὄχι μόνον τὴν ὠραιότητα καὶ μερίστην οἰκίαν ἐν τῇ πόλει ἀλλὰ καὶ πολλὰ κτήματα ἐν τῇ ἐξοχῇ, τῶν ὁποίων αἱ πρόσοδοι ἔσαν πολὺ ἀνώτεραι τῶν πρὸς συντήρησιν της δαπανῶν. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀποταμιεύῃ τὰ περισσεύματα, διὰ νὰ τὰ καταλίπῃ μετὰ θάνατον εἰς χεῖρας κληρονόμους, ἐδαπάνᾳ αὐτὰ, ζῶσα ἔτι, εἰς εὐεργετικούς σκοποὺς, διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀρρώστους. Ἐν τῷ νοσοκομείῳ διετήρει διαρκῶς μίαν κλινὴν, τοῦτ' ἐστὶν, ἐπλήρωνε κατ' ἔτος τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς συντήρησιν καὶ θεραπείαν ἐνὸς ἀσθενοῦς χρηματικὸν ποσόν. Συνεισέφερεν φασάτους εἰς τὸ τυφλοκομεῖον τῆς πόλεως ἱκανὰ χρήματα, ἐβοήθει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἰδίαν πένητας ὅσους ἐγίνωσκεν ἄξιους ὑποστηρίξεως . . .

Ὀλίγοι μόνον μερμηγμένοι ἐγίνωσκον τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡ Σιδωνία ἔμεινεν ἄγαμος. Ἡ αἰτία αὕτη ἦτο δυστυχὴς ἔρως. Ὅτε ἔξω-εἰσέτι οἱ γονεῖς τῆς Σιδωνίας, νεανίας τις, ἔμπορος, ὀνόματι

Ῥοδόλφος Βερνέρτος, εἶχε προσελκύσῃ τὴν συμπάθειαν τῆς κόρης. Ἐλέγετο μάλιστα ὅτι ἡ Σιδωνία ἦτο μετὰ τοῦ νέου τούτου κρυφίως μεμνηστευμένη. Ἀλλ' οἱ γονεῖς δὲν ἠδελον νὰ δώσωσι τὴν μονογενὴ θυγατέρα των εἰς τὸν ἀπορον ἐμποροῦπάλληλον, καὶ οὕτω ὁ ἔρως τῶν δύο νέων ἐξηκολοῦθη ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων. Ἀφνης ὅμως, ἡμέραν τινὰ ὁ Ῥοδόλφος Βερνέρτος ἐγενεῖν ἄφαντος· εἶχε καταχρασθῇ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ προϊσταμένου του καὶ ἐφυγεν αἰφνης κρυφίως ἐκ τῆς πόλεως, πρὶν ἢ ἀνακαλυφθῶσιν αἱ κλοπαὶ του. Ὁ προϊστάμενος, ὅστις κατὰ τὰλλα ἡγάπα τὸν νέον, ἔσχε τὴν γενναιοῦτητα νὰ μὴ τὸν καταδιώξῃ, ἐκ τούτου δὲ οὐδαμῶς ἐξημιώθη, διότι μετὰ ἐν ἔτος περὶ ποῦ ἐλαβεν ἐξ Ἀμερικῆς παρὰ τοῦ Ῥοδόλφου μικρὸν τι χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἐπιστολήν, δι' ἣς ὁ νέος ὑπέσχετο νὰ πληρώσῃ τὰ ὑπεχρεωθέντα χρήματα καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν μέχρι λεπτοῦ. Δὲν ἐγνωστοποίησεν ὅμως τὴν διαμονὴν καὶ τὴν διεθύνειν του, φοβούμενος ἴσως μήπως καταδιωχθῇ. Πράγματι, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ὁ Ῥοδόλφος ἔστειλε τόσα χρήματα, ὥστε ὁ προϊστάμενός του δὲν μετενόησε καθόλου διὰ τὴν γενναιοῦτητα ἣν ἔδειξε πρὸς τὸν κατάχραστὴν τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Ἐκτοτε οὐδεμίαν πλέον εἰδήσις ἐλήφθη περὶ τοῦ Ῥοδόλφου Βερνέρτου καὶ πάντες ἐλησμόνησαν αὐτὸν ἐν τῇ πόλει. Μόνῃ ἡ Σιδωνία δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν λησμονήσῃ· ἐνφ' ἑαυτῇ, καὶ ζώντων ἔτι τῶν γονέων της καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν, ἐζητήθη ὑπὸ πολλῶν μνηστῆρων, ἀπέκρουσεν ὅμως πάντας, διότι ἡ καρδία της ἔμενε πάντοτε πιστὴ πρὸς τὸν ἀφανῆ ἔραστήν της.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε συγχωρήσῃ τὸ πταίσμα του, ἀλλὰ ματαιῶς ἠλπίζε νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ ἐπιστολήν. Ὁ Ῥοδόλφος πρὸ τῆς φυγῆς του εἶχε καταλίπῃ εἰς αὐτὴν τὴν τελευταίαν πρὸς ἀποχαιρετισμὸν ἐπιστολήν του, ἐν ἣ τῇ ἔγραφεν, ὅτι μεταβαίνει πέραν τοῦ ὠκεανοῦ ὅπως κρύψῃ ἐκεῖ τὴν αἰσχύνην του καὶ ὅτι θὰ προσπαθήσῃ ἐκ παντὸς τρόπου νὰ λησμονήσῃ αὐτὴν, τὴν Σιδωνίαν, ἀφρο